

Miquel Juan Oliver «Castellitxo»

Sempre de festa!

Pregó de les Festes de Sant Honorat

ALGAIDA, 2011

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

ADMA *
ARXIU DIGITAL DEL MUNICIPI D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Pregons

PRE-SH-2011-0022-0004

Col·lecció Binària · Pregons · PRE-SH-2011-0022-0004

© del text: Miquel Juan Oliver «Castellitxo», 2011

© de les fotografies: Arxiu familiar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2012

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Miquel Juan Oliver «Castellitxo»

Sempre de festa!

Pregó de les Festes de Sant Honorat

ALGAIDA, 2011

Col·lecció Binària · Pregons

PRE-SH-2011-0022-0004

Sempre de festa!

BON VESPRE AMIGUES i amics, senyor batle, senyora regidora de cultura i autoritats presents.

Encara no hem acabat de menjar els torrons, i ja tornam ser de festa; ara ens toquen les de Sant Honorat. Pareix que va esser ahir, que estàvem torrant a la plaça amb els ulls plorosos de fum i vent, i ja ha passat un any. Qui m'havia de dir que enguany em tocaria fer el pregó!, bé però vos he de confessar que no m'ho vaig pensar gaire perquè si no avui vespre no seria aquí. Vull agrair al Consistori que hagi pensat en mi, i particularment a la regidora de Cultura, na Maria Antònia Mulet, per mi na «Putxa», per poder gaudir d'aquest privilegi que és fer el pregó d'una de les festes més arrelades i estimades del nostre poble.

Encara record el moment que m'ho va proposar damunt la plaça, un divendres matí quan jo anava al mercat, i amb tot aquest embolic ja no vaig arribar als placers.

Abans d'escriure aquestes línies vaig parlar amb els meus amics més propers i a tots els va parèixer molt encertat i em varen encoratjar a fer-ho. També vull dir que tots varen coincidir que el fes a la meva manera, és a dir, que fos jo mateix, tal com som, i així ho intentaré fer.

Molts de vosaltres que sou aquí avui vespre vos demanareu: i que vos farà aquest jove avui vespre?, bé... ja són més de quaranta; per ventura ens cantarà o ballarà o tal vegada ens farà riure fent un poc de comèdia com fa moltes vegades... Idò res de tot això: avui no vos cantaré ni vos

Primera fotografia de Miquel Juan, l'any 1964, quan tenia només uns mesos.

ballaré, avui vos parlaré principalment de la meva relació amb el poble, d'ençà que record fins al dia d'avui.

Jo vaig néixer a sa Tanqueta, som fill de na Sebastiana «Castellitxa» i d'en Miquel «Prederes», i pels que em coneixeu, sempre he estat molt de la bulla i de la festa, tant és així que ja vaig néixer el dia de Santa Aneta. Pels que no sou d'Algaida és el darrer dia de les festes de Sant Jaume, i ma mare ja em conta que el vespre de la revetla ja no va poder pujar a plaça de tan entretinguda que la vaig tenir.

Fent memòria, per a mi el primer record de festes a Algaida no varen ser ni les de Sant Honorat ni les de Sant Jaume, sinó que foren les festes de sa Tanqueta. Pels que no ho sabeu, sa Tanqueta és el nom d'un carrer del poble, és un dels carrers més antics i, segons me conta en Pere Fullana, per l'any 1859 ja es parla de sa Tanqueta i fins i tot trobam una carta datada l'any 1834 d'un senyor que, des d'Amèrica, envia records a tots el veïnats del barri de sa Tanqueta. Com a curiositat vos diré que en temps de la República tenia més habitants que Randa.

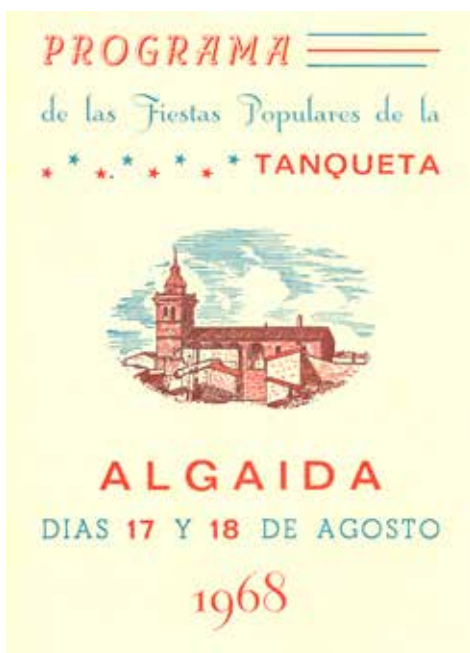
Les festes de sa Tanqueta eren unes festes molt entranyables i divertides per a nosaltres. Els que les duïen cap endavant eren en Francisco Mudoy, en Pere Joan, en Toni Pau i mon pare. Eren unes festes a les quals tothom participava, es feien en el carrer Ramon Llull a sa Tanqueta Vella. Per a la gent gran feien una berbena i l'endemà feien unes carreres de canyes amb joies per als nins, i per als més grans una carrera més llarga per darrera Can Mut, l'antic camp de futbol.

Quan era nin, sa Tanqueta era com el meu petit poble, hi teníem quasi de tot: hi havia un ferrer, l'amo en Pere «Perol» i hi anàvem a jugar i veure com treballava els horabaixes quan sortíem de les escoles; teníem la fusteria d'en Rafel «Pistola» on anàvem a cercar els tableros per fer els treballs manuals que ens manaven a l'escola; també hi havia dues botigues —curiosament estaven aferrades—, una era la de madò Maria «Caliu» i l'amo en Jaume, i l'altra era la de madò Jerònia on, segons ma mare, tenien el formatge més bo d'Algaida, perquè ella es dedicava a curar-lo amb oli. Només ens faltava un forn, però aquests dies parlant amb mon pare i ma mare, m'han dit que no era cert, que sí que n'hi havia un, que era el forn de madò Maria —que per això encara avui li deim madò «Maria des forn», que era la padrina de na Maciana— si ho sabéssiu, que era un forn i no venien pa, ni coques, ni panades!, sinó que madò Maria el dia abans que havia d'encendre es forn anava casa per casa avisant als veïnats i aquests hi duïen el que havien de coure, el pa, cocarrois, panades, coques... i ella se'n cuidava de coure'ls.

En el cul del carrer, travessant la carretera de Manacor, hi trobam l'hostal d'Algaida —«ca ses Guapes», «ses Nines»...— que per a nosaltres, quan érem nins, era el lloc on vàrem veure la primera televisió —en blanc i negre— i on cada dissabte horabaixa

Banderí Recuerdo de mis estudios, del curs 1968-1969, de les Escoles d'Algaida.

ACTOS RELIGIOSOS Y POPULARES

Sábado, día 27 Junio

A las 20: Pascualles, amenizadas por gaitos, tamboriles, virolles y castañoles.

A las 21: Suelta de cohetes, anunciando el comienzo de las fiestas.

A las 22: Disparo de un Gran Castillo de Fuegos Artificiales.

Domingo, día 28

A las 10: Oficio Solemne.

A las 11: Vino español, ofrecido por la Comisión.

A las 16:30: Primer Gran Premio Ciclista «SA TANQUETA» (ver detalles en programa aparte).

A las 19:30: Carrera de Cintas en la calle Ramón Llull.

A las 22: GRANDIOSA VERBENA amenizada por los conjuntos: **GRUPO 15 y LOS GRANDES**. Es en el RECINTO ESCOLAR.

Lunes, día 29

A las 16:30: Juegos humorísticos y carreras pedestres, disputándose valiosos trofeos: conejo y pollo en la calle Ramón Llull.

A las 17:30: Juegos de habilidad en moto para distintas categorías, concediéndose valiosos trofeos. En la calle Ramón Llull.

A las 22: Disparo de un Gran Castillo de Fuegos Artificiales.

COMESTIBLES G. Puigserres Gran vertido en TODA CLASE III GENEROS	PANADERIA CA'N FLOQUET Superlativos PAN MORENO PA' TIBI ENHORNADOS BOPAS MALLORQUINAS COCCAS BAMBAS
---	---

Si por causas ajenas a la organización se suspendiera o se suspendiera alguna de las actividades, se habrá derecho a reclamación alguna.

ACTOS RELIGIOSOS Y POPULARES

Sábado Día 17

A las 20 - Pascualles amenizadas por gaitos y tamboriles.

A las 21 - Suelta de cohetes.

A las 22 - Disparo de un gran Castillo de Fuegos Artificiales.

Domingo Día 18

A las 10 - Oficio Solemne.

A las 11 - Vino español a todas las asistentes, ofrecido por la Comisión.

A las 17 - Juegos Humorísticos y Carreras pedestres, disputándose valiosos trofeos: Conejo y Pollo.

A las 22 - **GRAN VERBENA**, amenizada por la orquesta **LUXOR COMBO** EN EL RECINTO DE LA CALLE RAMÓN LLULL.

NOCHE DE VERBENA

DIA 18 - a las 22 horas

Monumental

Verbena

Amenizada por la Famosa y Renombrada Orquesta **LUXOR COMBO** (Baja Precios Populares)

Nota - Si por causas ajenas a la organización se suspendiera o se suspendiera alguna de las actividades, se habrá derecho a reclamación alguna.

Algunes mostres dels programes de les Festes de sa Tanqueta que s'organitzaren a finals de la dècada de 1960 i principis de la de 1970 i que es conserven a la Biblioteca Municipal.

SEMPRE DE FESTA!

Foto de grup del curs de Miquel Juan al col·legi Pare B. Pou d'Algaida a principis de la dècada de 1970. La fotografia està presa al pati de ses Escoles, abans de la reforma dels anys 1980.

Miquel Juan, jugant per ses Escoles. La fotografia està presa a l'entrada de sa Tanqueta.

MIQUEL JUAN OLIVER «CASTELLITXO»

Amb 9 o 10 anys vestit de pagès. Fotografia d'estudi de Joan Balaguer. Era l'època quan Miquel Juan formava part de l'Agrupació Folklòrica d'Algaida.

SEMPRE DE FESTA!

Fotografies dels components de l'Agrupació Folklorica d'Algaida. Les de davant l'església corresponen al dia en què regalaren un tocadiscos a la mestra, Jerònia «Perota».

amb en Jaume «Garbí» i en Jordi «Pau» anàvem a veure la pel·lícula. Com ja vos he dit, sa Tanqueta era per a mi com un petit poble. Per anar a l'escola hi anàvem tots els nins del carrer plegats; però, mirau per on!, per anar-hi els matins ens torbàvem cinc minuts i en sortir a l'horabaixa, per tornar a casa, n'hi estàvem vint-i-cinc, tocàvem bauleta, corríem pels sementers de can Gili... fins que véiem les mares que ens esperaven damunt els portals amb els berenars a la mà, berenàvem de pa amb sobrassada i sucre, i a jugar un altre cop fins a posta de sol per sa Tanqueta Vella; fins que a l'Hostal varen instal·lar el primer parc infantil del poble, amb un *tobogan*, uns gronxadors i un pont.

Com ja sabeu, sempre he estat de la bulla i un poc culejador. Una de les primeres activitats que vaig fer fora de l'escola va esser anar a aprendre ball de bot —per a mi *boleros*—, amb madò Jerònia «Perota», que tots anomenàvem «sa Madona». Aleshores tenia cinc anys i record amb afecte la gran paciència i mà esquerra que tenia amb nosaltres. Ens dèiem Grup folklòric d'Algaida i principalment ballàvem a les festes del poble, la Pau i Sant Jaume i, a més a més, vàrem fer unes petites sortides

a la Real, a les Hermanitas de los Pobres, a Randa que aquets dies parlant amb madò Jerònia m'ha recordat. Assajàvem al Saló Parroquial, on ma mare m'acompanyava amb el motoret i, si feia bon temps ho fèiem al carreró de na Coloma «Ramona». Allà vàrem aprendre a ballar les primeres jotes, els primers boleros i alguns copeos, però el que més record són les boleres, que jo ballava amb dues nines, i la jota de sa potada, que la ballava amb na Tola, i també el que aquets dies m'ha contat madò Jerònia: que vaig esser dels primers nins que tocava les castanyetes mentre ballava, i ha estat ella que m'ha dit que em sentia amb les castanyetes repicant i jo ja era per les escoles. Mirau com estaven els avanços tècnics que no teníem tocadiscos i na Margalida Tomàs des forn ens en deixava un fins que les nostres mares varen replegar doblers i en varen comprar un i li regalaren.

Com ja vos he dit sempre he estat molt inquiet. Encara no havia acabat d'aprendre ball de bot i ja em vaig fer escolanet juntament amb en Jaume i en Jordi, els meus amics de la infantesa. Un horabaixa ens presentàrem tots tres a la sagristia i ens va rebre n'Agustí «Barca», que era l'escolà major, i ens va mostrar els racons de l'església. El que més ens va agradar va esser la pujada al campanar. Encara record aquella escala de caragol tan estreta i llarga que just hi passava una persona i que pareixia que havíem d'arribar al cel. Quan vàrem esser a dalt ens topàrem amb les quatre campanes de les quals n'Agustí ens va dir els noms. Amb el temps, les vàrem aprendre a tocar: de mort, de missa major, a repicar, de foc...

Don Joan, el rector, i don Nadal, el vicari, s'encarregaren d'ensenyar-nos tot el que havíem de saber perquè els oficis fossin solemnes: entrar i sortir, les genuflexions al Santíssim, com servir l'Altar... Guard molts i bons records d'aquella època. De tant en tant el rector i el vicari agafaven el cotxe i ens duien d'excursió. Tenc bastantes anècdotes per contar, però n'hi ha una que és la més graciosa i que molts d'amics meus ja saben perquè l'he contada en moltes ocasions. És aquella excursió que vàrem fer a Formentor. Imaginau-vos l'any 1972, amb un 600 menat pel senyor rector i un 500 menat pel senyor vicari plens d'escolanets pujant per aquells revolts i, a més a més, plovent. A tot això, els que sou de la meva quinta o més grans sabeu que, aleshores,

*Fotografia de la carrossa
Avui ens casam, el dia de
la festa de la Pau de Cas-
tellitx, amb en Miquel i
na Maria Inès.*

els infants no gosaven a dir segons què ni a fer segons quins comentaris, per la qual cosa en Jordi, quan just acabàvem de passar el Port de Pollença, va començar a no trobar-se gaire bé, i ho va dir al senyor vicari. Aquest li contestà que aguantàs un poc, que ja arribàvem.

Després de tres o quatre anys de fer d'escolanet, jo ja en tenia devers deu, ho vaig haver de deixar perquè els meus pares em varen enviar a estudiar a Palma; però vaig seguir participant en moltes coses del poble. Una d'elles era fer les carrosses de La Pau abans de la festa. Sempre les fèiem amb els amics, la *pandilla*, i com que no hi havia molts de tractors amb remolc al poble, un mes abans ja començàvem a cercar-ne un i, a més a més, també cercàvem una portassa gran que hi poguéssim ficar el remolc i amagar-nos per muntar la carrossa, perquè ja vos podeu imaginar que era del tot secret el tema de cada una de les carrosses que es feien. Mai férem primers, perquè sempre varen guanyar en Rafel «Pau» i en Jaume Falconer... El més a prop que hi vàrem fer va esser un any amb el tercer premi i, si vos he de dir la veritat, el tema estava pensat i muntat del vespre abans a tota pressa, i va esser una carrossa amb el títol *Avui ens casam*. Era un cabriol amb un mul i na Maria Inès i jo vestits de noviis.

Per aquest temps, a Algaida tot era més o manco igual fins que arribaren dos al·lots a la església: «es Bernats». Gràcies a ells començarem a fer activitats, i una d'elles va esser fer els campaments d'estiu per als al·lots i fer els festivals per recaptar doblers. En aquesta època jo es-

MIQUEL JUAN OLIVER «CASTELLITXO»

Les dues fotografies de dalt corresponen a la participació de Miquel Juan i Maria «de Son Reus» en els Festivals que, de la mà dels Bernats, s'organitzaren a mitjans anys 1970. Les altres tres són dels campaments d'estiu, concretament a Lluc, quan Miquel Juan formava part del Grup d'Esplai d'Algaida.

tudiava a Palma, però els caps de setmana, que tenia més temps, com podeu imaginar em vaig apuntar a participar-hi. Els fèiem al Teatre Parroquial, allò que avui és el casal Pere Capellà, i gràcies a aquets festivals i als Bernats vaig descobrir el moviment de la cançó catalana i els cantautors catalans com Lluís Llach, Serrat, Maria del Mar Bonet, Marina Rossell...

Després vàrem crear un grup d'esplai i preparàvem els campaments, i allà vàrem aprendre a treballar en grup, a participar en les tasques que s'organitzaven. Record amb enyorança les mares dels nins que feien de cuineres na Maria «Mindona», na Cati «Pixeris», na Catalina «Móreta» a les quals els monitors donaven una mà en tot el que necessitaven, i no com ara que tot ve envasat, precuinat.

Aquets campaments per a mi eren unes vacances, perquè una vegada acabada l'escola, em tocava anar a les Pedreres a ajudar en el camp als meus pares i als meus padrins.

Els meus padrins eren en Miquel «Castellitxo» i na Francisca «Barca» per part de ma mare i per part de mon pare en Miquel «de ses Pedreres», més conegut com el «Pubil de Son Maig», i na Magdalena «de Binicomprat», i els vos anomenen perquè tot el que sé de fora vila és gràcies a ells.

Els padrins de ses Pedreres eren pagesos, i amb mom pare i ma mare els anàvem a ajudar quan era el temps de segar; és com si ho ves ara, mom pare menava la màquina de segar amb el mul, en Moreno, i nosaltres amb la falç segàvem les llobades dels arbres, llavors havíem de fer les garbes, seguint sempre un ordre establert pel meu padrí que era molt rigorós amb totes aquestes tasques. Cada garba la formaven sis gavelles i pels que no sabeu que són les gavelles, són els manats d'espigues que, amb cada tallada de la màquina, quedaven a terra. Les dues primeres els havíem de col·locar amb els troncs cap a Cura, les tres restants al contrari i la tapadora com a la primera; si no ho fèiem així, ens tocava desfer-ho tot. Una vegada acabades de fermar totes les garbes, venia l'hora de garbejar, és a dir, tragar les garbes del sementer a l'era amb el carro llarg. Una vegada allà, es desfermaven, tot escampant-les, perquè el sol les rostís; després li seguia la tasca de batre, amb en Moreno, el mul, i na Rotja, una egua de pota ampla. Comen-

çaven a fer voltes a damunt l'era mentre la meva padrina Magdalena es posava a cantar:

Muletes, correu correu,
fareu sa palla menuda.
Si la feis llarga i troncuda
en s'hivern l'hi trobareu.

Com podeu veure, no és d'estranyar que jo hagi sortit de raça.

Després del temps de segar, era quan jo aprofitava per anar de campament i, sense que m'adonàs, ja era el temps de collir figues i fer el sequer i tomar ametlles; i era quan jo li deia al meu padrí que mai faria de pagès... i mirau per on!, ara dedic el meu temps lliure a culejar per fora vila.

En Pere Fullana em diu que pels anys 1950 se celebrava Sant Sebastià, després als anys 1970 Sant Antoni i així m'ho confirma mon pare.

TONADES DE SANT ANTONI

Dia 17 de gener.
en haver tocat migdia,
cada any feim sa beneïda
del nostre Sant vertader.

Sant Antoni, si convé,
salut és lo que hem de mester.
I que Déu mos doni vida,
el senyor vicari es primer.

I tots els obrers també,
que assisteixen aquest dia;
i an es companyeros també
que és s'alegria complida.

Tot es poble que sospira,
salut és lo que hem de mester.

SEMPRE DE FESTA!

Llavors, quan me moriré,
si he fet ses coses bé,
trobaré lo que he de mester:
en el Cel una cadira.

Amb so permís des poblat
i de tota sa nació.
També s'alcalde major,
es vicari i es rector
i tots els obrers plegats:
Aquí tenen un criat
que avui s'ha presentat
per parlar amb formalitat
amb Sant Antoni Abad.

Sa salut he demanat,
però m'havia descuidat
des camp que teníem sembrat.
Enviau una saó,
dau-li sa bendició:
tant si és pobre com senyor
tots vivim de pa pastat.

Sant Pau, que ja està retirat,
dins aquella soledat
enviau-mos humiltat
i pau a sa nació.

I vós Sant Antoni Abad,
nostre Sant tan invocat,
teniu-mos compassió
i estotjau-mos un racó
a dins es vostre reinat.

Després de tot això, i ja resumint, va venir l'edat burral «l'edat del *pavo*», el temps de l'institut, el temps de la vespa, mentre a Algaida s'inicaven els canvis amb la democràcia. Començaren a venir diferents par-

MIQUEL JUAN OLIVER «CASTELLITXO»

Miquel Juan de cossier, el dia de la revetla de Sant Jaume a la dècada de 1980.

tits polítics a fer xerrades i record que amb en Biel «de Marina» vàrem assistir a algunes de diferents colors. Així vaig descobrir un món nou per a mi, que va esser quan em vaig fer soci de l'Obra Cultural i allà també vaig participar en totes les activitats que es duïen a terme: ball de bot, ball de saló, curs de català, curs de cuina... però el que més férem foren excursions per la serra de Tramuntana un cop cada mes. Després vaig començar a aprendre el ball dels Cossiers. He de dir que a mi no em va costar gaire, ja que sempre havia ballat, però són uns balls un poc complicats pels que mai no ho han fet i, així, em ve el primer record de les festes de Sant Honorat que fou quan em vaig estrenar ballant els Cossiers dins l'església i del fred que vaig passar amb aquelles espadenyas blanques Victoria de sola de goma amb les quals el fred t'arribava als genolls. Llavors, uns anys després varen venir les espadenyas d'espert amb el vestits nous que estrenàrem per Sant Jaume.

Els Cossiers d'aquells temps no eren com els d'ara. Llavors encara podíem sortir a ballar fora d'Algaida i vàrem anar a les festes de les Santes de Mataró i un altre cop a Barcelona. A més a més, ballàvem per les festes de Randa i, després, gràcies a Déu, vàrem canviar els estatuts i vàrem decidir per majoria que només es ballaria per les festes de Sant Honorat i Sant Jaume.

Mentre seguíem per l'Obra fent activitats, un vespre després d'un concert de l'Orquestrina ens varen dir que necessitaven vocalistes i que si volíem anàssim a sa Pleta, que era el lloc on assajaven, i un dissabte amb na Maria «Sis» ens armàrem de valor i ens hi presentàrem. Allà coneguèrem na Cati i a cantar s'ha dit. I així va començar l'aventura de l'Orquestrina que per a mi va ésser una etapa de la meua vida que no oblidaré mai i que no vull oblidar. Record que la primera actuació amb públic va esser a sa Farinera, i cantàrem quatre cançons i després d'aquesta vàrem anar a la Plaça de Cort la nit de Cap d'Any.

Al mateix temps, més o manco, vaig començar la meua feina, hoste de vol, o auxiliar de vol, que és una feina un poc diferent a les que hi havia pel poble. Record que la gent tenia moltes curiositats, però m'ha enriquit molt com a persona i m'ha aportat molts de coneixements de diferents països i cultures i en va obrir els ulls per veure la multiculturalitat dels pobles i llengües. De fet, aquest pregó l'he escrit a estones i parts a

MIQUEL JUAN OLIVER «CASTELLITXO»

A dalt, primera actuació dels vocalistes Miquel Juan, Maria Rafael i Catalina Roselló amb l'Orquestrina d'Algaida a la festa que va tenir lloc a la Farinera. A l'esquerra, durant l'enregistrament del primer LP de l'Orquestrina, amb Miquel Brunet, als estudis Digital l'any 1989.

SEMPRE DE FESTA!

Sempre de festa! A dalt, moments de bulla durant una actuació de l'Orquestrina d'Algaida a l'estiu. D'esquerra a dreta: Nicolau Jaume, Bartomeu Salas, Gabriel Munar «Riu», Maria «Sis» i Miquel «Casta». A baix, esperant per fer la prova de so, abans d'una actuació.

MIQUEL JUAN OLIVER «CASTELLITXO»

Al costat, un moment d'una actuació de l'Orquestrina, ballant amb na Maria Rafael. A baix, l'Orquestrina d'Algaida de la primera època. D'esquerre a dreta: Bernat Puigserver, Vicenç Daviu, Biel Munar «Riu», Juan Ra, Xisco Ramis, Pep Lluís Victory, Tomeu Sales, Agustí Pons, Maria Rafael «Sis», Bernat Llompart «Blanc», Colau Jaume, Miquel «Casta», Catalina Roselló i Biel Oliver «Torres».

SEMPRE DE FESTA!

Quatre moments de la festa amb motiu del 25è aniversari de l'Orquestrina d'Algaida dia 30 de maig de 2009. Les fotografies recullen l'actuació del trio de vocalistes.

Sant Honorat, patró de sa Tanqueta

PERE FULLANA
perefullana@hotmail.com

Avui, Algaida celebra la festa de sant Honorat, patró singular, la figura del qual està relacionada amb l'ermita i el passat medieval de la contrada. Aquest any, la festa inclou alguna novetat des del punt de vista simbòlic. Sant Honorat també és el patró del raval de sa Tanqueta, una barriada que metafòricament ha connectat el nucli urbà d'Algaida amb el país. No debades el cap d'aquest barri està format per un hostel, una benzineria, un taller i un passeig que recorda el lleure preturiàtic. El pregoner de la festa, Miquel Juan -Casta-, el passat divendres, com un alquimista, convertí els seus records en memòria del poble. Els folis que interpretà, les fotografies, les anècdotes que hi confegí, les cançons tradicionals de l'era que cantà el seu pare -Miquel de ses Pedreres-, a partir d'enguany

han deixat de ser una experiència privada i s'han convertit en memòria de tothom. En Miquel Juan -Casta- ens menà de la mà per sa Tanqueta de la seva generació i ens mostrà la fotografia d'un ahir que ja mai no tornarà. Ho féu amb els ulls d'un nin dels seixanta i com un jove que ha viatjat i viscut experiències riquíssimes. La seva vida, certament única, ha tingut sempre una gràcia especial, i allò que ha viscut i sentit és reconegut i valorat amb un respecte profund. Aparentment sembla l'experiència d'una persona sense història, però observant el ressò de les seves paraules i dels seus gestos, ben aviat hom se n'adonava que Casta representa una forma nova i moderna d'entendre Algaida, perquè la seva vida i la seva forma d'interpretar-la sempre ha tingut un punt de fascinació i de risc en un societat poc donada a l'aventura. Sa Tanqueta és el carrer de l'escola i del carrer Ramon Llull. Parlam d'un indret que, com ens recordà Casta, representa una manera de viure de barriada, amb negocis i espais d'oci particulars, tot a la menuda, però també amb festes pròpies i amb un estil de vida que només es pot entendre enxarxat

a la vida general del nucli urbà. Les petites coses que ens detallà el pregoner i que relacionà amb l'itinerari personal, a mesura que sortien dels seus llavis adquirien aquella grandesa característica de les coses importants. La grandesa que permet contar coses que només es poden entendre des de l'imaginari de la gent que comparteix un espai, un veïnatge i una avior. En la vida d'un poble no hi havia res banal, ni secundari, perquè la gent no generava residus i ningú no hauria estat disposat a posar-los davant el portal de ca seva. El relat de sant Honorat, vist des de sa Tanqueta i amb els ulls de l'ànima de Miquel Casta, converteixen aquesta festa de 2011 en una commemoració optimista, ens recorda com la roda del temps, com el calendari agrícola del passat o el calendari litúrgic permeten explicar l'existència d'una forma més clara, transparent i honesta. Els Cossiers i l'Orquestrina d'Algaida, icones d'aquesta mateixa localitat, tampoc no s'entenen sense en Casta, de la mateixa manera que tothom només entendre aquest sant Honorat a partir del pregó de Miquel Juan, Casta. •

Historiador

Article de l'historiador algaidí Pere Fullana Puigserver sobre el Pregó de les Festes de Sant Honorat de Miquel Juan Oliver, aparegut al Diari de Balears el gener de 2011.

diferents ciutats. Avui amb els avions no hi ha fronteres ni barreres ni distàncies, i tot arriba molt aviat d'un país a un altre, és allò que deim la «globalització», que jo he viscut aquest darrers vint anys que duc volant pel món. Fa uns anys una persona comprava un regal a fora i aquest era totalment diferent de qualsevol que poguéssiu comprar aquí, però avui en dia ja hi ha de tot per tot. I això també ha arribat al poble d'Algaida. La fisonomia del poble ha canviat i ha crescut molt, ha vingut gent nova

SEMPRE DE FESTA!

de diferents països però, per sort, som un poble que estima i conserva les tradicions i el seu entorn i així, de mica en mica i entre tots, ens hem d'esforçar perquè Algaida segueixi essent tant viu com sempre i que no es converteixi en un poble dormitori. Encara hi som a temps, que la gent no perdi el costum d'escometre's pels carrers, que cada veïnat agreni el seu tros de carrera com fèiem abans i, sobre tot, que perdurin les relacions entre els veïnats —allò que deim que «es veïnats veïnadegen»— i així farem un poble més dinàmic i viu.

Bé, per acabar, vull donar les gràcies a tots els presents i als que m'han ajudat: Pere Fullana, Gerònia «Perota»... Bé, no sé si això era el pregó que esperàveu o si heu passat una bona estona, però sí vull dir-vos que per a mi ha pagat la pena preparar-lo i sobre tot per les estones que he passat amb la gent i m'han ajudat a recordar moltes coses. Vull acabar aquest acte, com no pot esser d'una altra manera, amb una cançó *Piel Canela*, que va esser la primera cançó que vàrem enregistrar amb l'Orquestrina a un estudi, sense pensar mai com seria de complicada.

Bones festes de Sant Honorat i molts d'anys a totes i a tots.

